Hetta-Pallas 2-9.8.2014

eli ensikertalaisen kokemuksia viikon vaellukselta Joensuun Ladun Loistavien Leidien matkassa. Opin aika monta asiaa vaeltamisesta ja varustautumisesta, kanssavaeltajistani ja – itsestäni; ehkä opin hitusen myös Lapista ja tuntureista.
Ja huomasin,

että tämähän on sitä lajia, joka vie mennessään. Turhankävely.

Ja mitä opin? Esimerkiksi. Kuusi päivää patikointia ei ole sama asia kuin kuusi kertaa päivän patikointi, olkoon kilometrit päivässä mitkä tahansa (ei se ole myöskään sama asia kuin kolme kertaa kaksi päivää). Parinkymmenen kilon rinkan kantaminen tunturiin ja alas edestakaisin ei tunnu samalta kuin parinkymmenen kilon rinkan kantaminen junasta junaan ja kaupungista kaupunkiin. Rapakuntoisena ei tällaiselle reissulle voi lähteä, mutta eipä viikon vaellusta voi kotisohvalta käsin tosin

harjoitellakaan. Hyvä perusterveys ja peruskunto riittävät.

Omalta kotoiselta mukavuusalueelta on toki ihan pakko poistua. Jos ei kestä

sadetta, hellettä, tuulta, vähäunisuutta, muhkuraista teltanpohjaa, hiertymiä, mäkäriä, rakkoja, pikkunälkää, sosiaalisuutta, yksinkertaista ruokaa ja yksinkertaisia peseytymis- ja nukkumisolosuhteita – ei vaellus ole omin laji. Vaeltamisen saloja ei opi kirjoista tai netistä. Kokemus opetti, ettei vessapaperin määrää viikoksi opi tutkailemalla muiden varustelistoja. Ja aina voi tulla muuttuvia tekijöitä eteen – vatsataudista ja kesänuhasta nyt puhumattakaan. Opin, että voi säilyy suolakuorrutteella –

ja
juustoakin voi kuljettaa
viikon mukana. Suklaata ei sitten kuitenkaan tee mieli montaakaan kiloa. Kroksit ovat huomattavasti kätevämmät leirikengät kuin avantouintitossut. Trangia on aikas kätevä…

Matkamme kulki Hetasta venekyydein Ounasjärven yli. Pyhäkero, Sioskuru, Hannukuru, Montellinmaja, Rihmakuru – siinä yöpaikat, alussa Paavontalon mökit ja lopussa Pallas-hotelli. Päivätaipaleet vaihtelivat 6-13km välillä (eli vauhti ei ollut tappava ja maisemia sai katsella rauhassa,

lakat ja linnut ehti havaita ja nautiskella). Aikaa oli tehdä kävelyitä kuruista tuntureihin myös ilman rinkkaa. Välillä vaellettiin peräkanaa, toisinaan yksin tai kaksin. Erämaasta taitaa kuitenkin parhaiten nauttia kun sen kanssa saa olla aivan kahdestaan. Leireissä ja tauoilla oli aikaa olla yhdessä. Onhan se pieni riski lähteä 24/7-retkelle erämaahan, kokonaan pois sivistyksen parista ja itselle ennestään tuntemattomien ihmisten kanssa – mutta siinä jos missä oppii itsestään yhtä ja toista. Niin ja toisista. Ja toisilta. Avointa mieltä on oltava rinkassa peruspakkaus. Silloin niitä matkan huippuhetkiä on pelätä keskiyöllä teltassa viereen iskeviä salamia, jakaa kahvia/nenäliinoja/ henkiin herätettyjä kuivamuonia, pähkäillä sairastuneen matkalaisen jaksamista yhdessä, paistaa porukalla lettuja, kiikaroida harvinaista tunturihaukkaa, toimia pikakelauksella kun sadekuuro iskee kesken teltanteon, vertailla mäkäränpuremien turvottavuutta, nauraa varsinkin omille ja miksei välillä toistenkin omituisuuksille. Rinkkaa oli hupaisa pakata ja purkaa, järjestellä ja myllätä. Ees ja taas. Kadottaa ja löytää tavaroitaan. Tosin: Ilman huumoria varustettua rinkkaa ei jaksa kukaan kantaa!

JOS HALUAA KOKEA vaellusporukan yhteenkuuluvuutta ja yhteisöllisyyttä, luonnonrauhaa isolla R:llä, erämaan hiljaista puhuttelua. JOS HALUAA TUNTEA silmien - mielen ja sielun lepoa kun katsoo äärettömyyteen, silmänkantamattomiin jatkuvia tuntureita… JOS HALUAA NÄHDÄ kauneutta karussa kivikossa, kukissa, sammalissa, porolauman hiljaa kadotessa tunturin taa; KUUNNELLA lapintiaisten sirkutusta, IHMETELLÄ kuukkelin uteliaisuutta, MAISTAA virkistävää tunturipurovettä… JOS HALUAA TUNTEA väsymyksen painavan hartioita enemmän kuin rinkan verran – ja silti NAUTTIA siitä, että on uskaltanut ylittää itsensä (– sillä riskillä että tätä tahtoo lisää…) tervemenoa Ladun järjestämille vaelluksille, suosittelen lämpimästi. t.Arja

TÄLLÄ PAIKALLA
TAIVASKEROLLA
SYTYTETTIIN
6.7.1952
HELSINGIN
OLYMPIATULI
XV OLYMPIA
1952
HELSINKI